

inferno, I, 32

horhe luis borhes

O d osvita pa do sutona, jedan leopard, poslednjih godina XII veka, posmatrao je drvene daske, uspravne gvozdene rešetke, ljude koji su se smenjivali, jednu zidinu i možda kameni kanal za ključnicu pun suvog lišća. Nije znao, nije mogao da zna da je žudeo za ljubaviju i surovošću, i vrellm užitkom rastrzanja, i za vetrom prepunim mirisa jelena, ali nešto se u njemu gušilo i bunilo, i Bog mu je rekao u snu: Živiš i umrećeš ovako zatvoren, da bi te jedan čovek, koga poznajem, gledao određen broj puta i da te ne bi zaboravio i stavio tvoj lik i tvoj simbol u jednu pesmu, koja ima svoje određeno mesto u potki univerzuma. Zatočen si, ali daćeš jednu reč pesmi.

Bog je, u snu, prosvetlio sirovost životinjinu, i ona je razumela njegove reči i prihvatila takvu sudbinu, ali kad se probudila, u njoj beše samo mračna strpljivost, smelo neznanje, jer je mehanizam ovog sveta jako složen za ograničenost zverinju.

Godinama kasnije, Dante je umirao u Raveni, tako neshvaćen i toliko usmrtjen kao i bilo koji drugi čovek. U snu, Bog mu je protumačio tajnu svrhu njegovog života i njegovog rada; Dante je, zadivljen, saznao na kraju ko je bio i šta je bio, i blagoslovio je svoju zlu sudbinu. Predanje kazuje da je, pošto se probudilo, osetilo da je primilo i izgubilo nešto beskrajno, nešto što nije mogao da nadoknadi, čak ni da nasluti, jer je mehanizam ovog sveta jako složen za ograničenost ljudsku.

Prevod sa španskog: Jasna Stojanović i Zoran Hudak

POBJA